

Arrest

nr. 46 654 van 26 juli 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de brief van de gemachtigde van de staats-secretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 april 2010 waarin deze stelt te weigeren *“de intrekking van het verblijfsrecht ongedaan te maken.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 16 oktober 2008 in Tunesië in het huwelijk met een Belgische man.

1.2. Op 16 februari 2009 kwam verzoekster, in het bezit van een nationaal paspoort met een geldig visum type D, België binnen.

1.3. Verzoekster werd op 17 maart 2009 in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 23 juli 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster

stelde op 4 november 2009 een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij aangetekend schrijven van 2 november 2009 verzocht de raadsman van verzoekster aan verweerder om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten in te trekken. In zijn schrijven lichtte hij toe dat verzoekster geen gezinscel meer vormde met haar echtgenoot omdat zij het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld en in een vluchthuis werd opgenomen. Hij vroeg tevens aan verweerder om alsnog met deze inlichtingen rekening te houden.

1.6. Bij arrest nummer 38 111 van 3 februari 2010 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen de beslissing van 23 juli 2009 ingestelde beroep.

1.7. Verweerder bracht de raadsman van verzoekster op 17 februari 2010 op de hoogte van het feit dat het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld tegen de beslissing van 23 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen en dat verzoekster gevolg diende te geven aan de deze beslissing.

1.8. Bij schrijven van 7 maart 2010, 12 april 2010 en 13 april 2010 herhaalde de raadsman van verzoekster het verzoek om de beslissing van 23 juli 2009 in te trekken en een nieuwe beslissing te nemen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deelde op 14 april 2010 aan de raadsman van verzoekster mee niet te willen ingaan op het verzoek om de beslissing van 23 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten in te trekken en stelde deze beslissing onverkort te handhaven.

De inhoud van dit schrijven luidt als volgt:

"(...) Naar aanleiding van uw schrijven d.d. 07.03.2010 kan ik u het volgende meedelen:

Op het ogenblik van de intrekking van het verblijf (de bijlage 21 d.d. 23.07.2009) was ons niets bekend omtrent intrafamiliaal geweld t.o.v. uw cliënte.

Het verzoekschrift tegen deze beslissing, waarin stukken werden aangebracht omtrent dit geweld, werd blijkbaar te laat ingediend en het beroep werd verworpen. De inhoud van het verzoekschrift was mij totaal onbekend (eenmaal in beroep wordt het dossier beheerd door onze dienst Geschillen).

Het is nu onmogelijk om de intrekking van het verblijfsrecht ongedaan te maken. De beslissing blijft gehandhaafd: betrokkene kan geen aanspraak maken op verblijf op basis van gezinshereniging met de echtgenoot.

Het staat u natuurlijk vrij om voor uw cliënte een humanitaire regeling aan te vragen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het schrijven van 14 april 2010 niet vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad. Hij stelt dat de aangevochten brief niet meer is dan een antwoord op een schrijven van de raadsman van verzoekster en dat louter gesteld wordt dat het niet meer mogelijk is om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ongedaan te maken, dat een definitieve beslissing werd genomen en dat de beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing werden uitgeput. Verweerder concludeert dat verzoekster dan ook geen belang heeft bij het ingediende beroep tot nietigverklaring.

3.2. Verzoekster stelt in haar repliekmemoirie dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat zij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Zij benadrukt dat zij niet de vernietiging van de beslissing van 23 juli 2009 nastreeft, doch wel de annulatie van *"de weigeringsbeslissing dd. 14 april II."* Zij stelt dat beide beslissingen verschillend zijn aangezien verweerder, naar eigen zeggen, op het ogenblik dat hij de beslissing van 23 juli 2009 nam geen kennis had van het gepleegde intrafamiliaal geweld

en dat verweerder op 14 april 2010 wel kennis had van dit gegeven maar weigerde er rekening mee te houden en aangaf de beslissing van 23 juli 2009 niet ongedaan te willen maken.

Verzoekster geeft ook te kennen van oordeel te zijn dat niet kan betwist worden dat de bestreden beslissing vatbaar is voor beroep bij de Raad. Zij stelt dat de beslissing betrekking heeft op haar individuele verblijfsstatuut en genomen werd met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar de beslissing gesteund is op artikel 42quater, § 4, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.3. De Raad merkt op dat op verweerder geen enkele verplichting rust om gevolg te geven aan een vraag om een eerder genomen beslissing, waartegen de bij wet voorziene beroepsprocedure werd uitgeput, in te trekken en om een nieuwe beslissing te nemen. Het door verzoekster geformuleerde verzoek tot intrekking van de beslissing van 23 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook beschouwd te worden als een oneigenlijk of willig beroep. Een van de wezenskenmerken van een willig beroep, dat uit zijn aard niet het voorwerp is van een bij een normatieve tekst georganiseerde procedure, is dat de administratieve overheid die aangesproken wordt niet verplicht is om zich over dit beroep uit te spreken, laat staan om dit verzoek in te willigen. Daar de brief van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid 4 april 2010, gelet op de gebruikte bewoordingen, dient beschouwd te worden als een gewilde weigering van verweerder om van een louter facultatieve mogelijkheid gebruik te maken – verweerder stelt immers dat hij de beslissing van 23 juli 2009 niet ongedaan kan maken en dat deze beslissing gehandhaafd blijft – en aangezien niet blijkt dat verweerder het voornemen had de beslissing van 23 juli 2009 te herzien, kan slechts worden vastgesteld dat de in casu bestreden akte geen beslissing is die vatbaar is voor vernietiging door de Raad (cf. RvS 12 januari 2005, nr. 139.152; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 56 – 60). De stelling van verzoekster dat de door haar bestreden akte een beslissing is die gesteund is op artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet vindt voorts geen steun in de akte zelf. Een eventuele vernietiging van de bestreden akte kan, nu verweerder geen enkele verplichting heeft om in te gaan op de vraag van verzoekster om de beslissing van 23 juli 2009 in te trekken, verzoekster bovendien niet tot voordeel strekken. Derhalve moet gesteld worden dat ook niet blijkt dat verzoekster het bij artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereiste belang heeft bij de vernietiging van de door haar bestreden akte.

De door verweerder opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK